Ciprian Măceşaru

Viaţa tandră a oamenilor de-aici

roman

POLIROM
2026

Sunt singur și tramvaiele trec. Tronc-tronc! Stau pe marginea aia de beton și oamenii nu mă privesc. Sau, dacă o fac, o fac discret, doar pentru o fracțiune de secundă. De ce m-ar privi?! Sunt doar un tip care stă pe marginea de beton ce înconjoară un mic spațiu verde și privește tramvaiele care trec. Tronc-tronc! Au lucruri mai bune de făcut decât să se uite la mine, cu atât mai puțin să se oprească și să mă-ntrebe de ce stau acolo. Da, oamenii au întotdeauna treburile lor, au întotdeauna altceva mai important de făcut. Și până la urmă ce le-aș putea răspunde? Nici eu nu știu de ce stau acolo și privesc tramvaiele. Simt o melancolie, ceva metafizic. Na, explică-le asta. Zău, nu e nimic de făcut. Stau pe marginea de beton care înconjoară acel mic spațiu verde și privesc tramvaiele, iar tramvaiele sunt pline ochi, prin geamuri se zăresc capete și siluete, oameni de toate felurile. Privesc tramvaiele și simt ceva metafizic, de parcă mi-ar vorbi Dumnezeu. Tronc-tronc!

E o zi de vară. E cald. Port un tricou, blugi și adidași. Am treizeci și opt de ani și cred că o să-mi revin, că voi ieși din perioada nasoală în care m-am afundat, dar stau acolo, privesc tramvaiele și habar nu am ce aș putea să fac. Relu îmi spune că m-am scrântit, că Anastasia n-ar fi plecat dacă aș fi arătat măcar o fărâmă de înțelegere pentru situația ei. Am vorbit de atâtea ori cu el despre asta, încât am obosit să-i mai explic. Îl las să-mi spună că m-am scrântit și că nu am înțeles-o pe Anastasia. Nici el nu poate accepta că nu mai vine. Crede că nu înțeleg, dar înțeleg foarte bine. Îl văd cum suferă, fața i se schimonosește de-ai zice că-l doare o măsea, iar uneori îmi vine să-i strig să o caute, să se ducă la ea și să mă lase dracului în pace. Și zău că nu știu de ce nu o face. Anastasiei nu părea să-i fie indiferent. Dar cine știe, poate că iar interpretez aiurea, poate că iar văd ceva ce nu există, lucru care de atâtea ori mi-a fost reproșat. Așa că mai bine tac și privesc tramvaiele.

Într-o zi, am văzut-o la unul dintre geamuri. Nici măcar nu s-a uitat către stația unde de atâtea ori a coborât. Mi s-a părut că mă privește cu un ochi din tâmplă, atât de concentrată era, de rigidă. Părea un manechin. Apoi tramvaiul s-a urnit și asta a fost tot.

Așa că stau și simt că Dumnezeu îmi vorbește, tronc-tronc!, și-mi spun că viața mi se va schimba. Nu se poate altfel. Au trecut doi ani. Ajunge, îmi spun și aș vrea să mă ridic de pe marginea de beton care împrejmuiește spațiul ăsta verde, dar corpul nu mă ascultă, iar Dumnezeu continuă să-mi vorbească, tronc-tronc!, și numai spre seară reușesc să mă rup de acolo. Mă ridic în sfârșit, picioarele mi-au amorțit și mă simt obosit de parcă-aș fi muncit ceva foarte greu. Îmi scutur turul pantalonilor și merg la patiseria Luca, cumpăr un covrig cu semințe și un iaurt. Tramvaiele troncăne în spatele meu. Mă îndrept spre blocul cu zece etaje de pe Aleea Micșunelelor. Locuiesc la etajul al treilea, într-un apartament cu două camere, cumpărat cu banii pe care mama i-a obținut după ce a vândut un teren moștenit de la bunică-mea.

Mâine voi privi iarăși tramvaiele, voi sta pe marginea de beton care înconjoară acel spațiu verde și voi simți o melancolie metafizică, de-ai zice că Dumnezeu îmi vorbește. Tronc-tronc! Da, viața mea se va schimba, trebuie doar să înțeleg ce îmi spun tramvaiele, ce îmi spune Dumnezeu. Nu sunt religios, dar îmi place să mă gândesc la Dumnezeu ca la un prieten ce-mi poate vorbi oriunde, oricând, iar de la un timp Dumnezeu

îmi vorbește când trec tramvaiele pe bulevard, tronc-tronc!, iar asta mă emoționează și uneori ochii mi se umplu de lacrimi. Relu îmi spune, desigur, că m-am scrântit. Îl las să spună ce vrea. De exemplu, că n-am avut niciun pic de înțelegere pentru Anastasia și că ea n-ar fi plecat dacă nu aș fi fost atât de încăpățânat. Poate că are dreptate, deși nu cred asta. Am încercat să-i explic. De-acum, gata, am obosit, îl las să vorbească, să alerge după ea dacă vrea. Când vorbește, are moaca aia de câine bătut. Nu știu cum de am ajuns în situația asta, să fiu nevoit să-i tolerez puseurile de nevrotic. Sau poate că mă înșel, poate că de vină e numai imaginația mea bolnavă. Anastasia a încercat mereu să mă convingă că nu e nimic adevărat, că acuzațiile mele sunt absurde, dar nu am putut să o cred. Aveam fisura, aveam zgârietura, era suficient ca totul să se surpe. Ca și cum acel mic impuls negativ pornise un domino care nu a mai putut fi oprit. Așa că au trecut doi ani, da.

Intru pe Aleea Micșunelelor. Pe banca din fața blocului stau aceleași trei bătrâne. Nu le salut. Se uită urât la mine. Să se uite cum vor. Nu ne cunoaștem. Locuim în același bloc, atât. Lucrul ăsta nu ne apropie în niciun fel. Suntem niște străini. Fiecare cu scorbura lui. Lor le place să bârfească, mie-mi place să ies în bulevard,

să privesc tramvaiele, să-l ascult pe Dumnezeu. Tronc-tronc! Da, trec pe lângă ele și nu le salut, iar ele mă privesc încruntate.

Mă întorc acasă obosit ca un oțelar, ca un betonist, ca un petrolist... Nu e ușor să-l asculți pe Dumnezeu o zi întreagă. Intru în bloc. Se aud ultimele bormașini. Locuiesc într-un bloc șvaițer. Când va fi îndeajuns ciuruit, blocul va continua, în mod paradoxal, să existe. Nu ar mai avea ziduri și ar fi complet transparent. Se vor vedea plutind oamenii și lucrurile, păsările se vor lovi de el ca muștele de geam, vor muri, se vor aduna grămezi în jurul clădirii, oamenii le vor arunca în pubele. Și toate blocurile vor păți la fel, vom avea cartiere întregi transparente și poate că va fi mai bine așa, mai frumos.

În bloc sunt un cetățean respectabil, trag apa la veceu, mă spăl pe mâini, fac duș, mă spăl pe dinți, ascult muzică, mă uit la televizor, trag pârțuri, vorbesc, râd, uneori plâng, nu am secrete față de vecinii mei, nici ei față de mine, prin pereți se aude chiar totul, până și ultima răsuflare a unui muribund, așa că bătrânele care șlefuiesc banca de la intrare, de pe alee, au material din belșug, timpul lor e înțesat cu povești despre ceilalți, sunt ca niște ciori uriașe, stau gârbovite pe banca aia și clevetesc.

Când le vede, Relu se maimuțărește:

— Sărut mâinile, doamnelor! Arătați strălucitor.

Bătrânele chicotesc.

— La un ceai dansant, doamnelor?

Nu pricep cum poate, cum de are disponibilitate pentru circul ăsta. E un bufon, dar bufonul e cel căruia i se permite orice. Întotdeauna mi-au plăcut bufonii lui Shakespeare, cuvintele lor obraznice și înțelepte. Nu știu cât de înțelept e Relu. Oricum, pare mai inteligent decât mine. Gândește întotdeauna în avans, are întotdeauna două-trei mutări deja pregătite, pe când eu las totul la voia întâmplării. Fie ce-o fi, îmi spun.

Da, totul va fi bine. Au trecut doi ani. Ajunge! Mâine voi asculta iar tramvaiele, dar totul va fi bine, îmi spun și deschid ușa liftului. Apăs pe buton, liftul pornește cu o smucitură. Relu va trece pe la mine, cum face aproape seară de seară. Locuiește la 8. Eu nu merg la el decât foarte rar. Se întoarce de la serviciu, dă o fugă pe-acasă, apoi coboară la 3 și sună la ușa mea.

Ies din lift, pornesc pe culoar, ajung la ușă, descui și intru. Deschid frigiderul, scot sticla de vodcă și înhață din dulap un pahar și o linguriță. Pătrund în sufragerie, mă așez pe canapeaua de piele, roasă, zgâriată, apăs butonul *play* al casetofonului care doarme pe parchet, micul